

čitatelnost vál. pololetí ve smyslu zák. č. 195/20 v žádném směru a že proto jsou účastní výhody přípočtů těch ideálních období za léta 1915 až 1919 i ti civ. státní zaměstnanci, býv. voj. gážisté, kteří byli propuštěni z činné služby voj. před 1. lednem 1920 beze zřetele k tomu, sloužili-li v některém z uvedených let nejméně po dobu 6 měsíců.

Jak mezi stranami nesporno, nesloužil st-l v roce 1919 vůbec činně ve vojště a neporušil proto žal. úřad zákon, jestliže odepřel připočísti mu za rok ten vál. pololetí ve smyslu § 13 bod 3 odst. 2 ve spojení s Šem 24 vl. nař. č. 666/20.

Č. 8262.

Učitelstvo: Přídavek přiznaný učiteli veřejné školy národní podle § 1 odst. 2 zák. č. 457/19 jest ve smyslu tohoto předpisu vyrovnán a zanikne, když učitel všeobecnou úpravou podle zák. 541/19 nabytí požitků vyšší hodnostní třídy.

(Nález ze dne 27. listopadu 1929 č. 21.268.)

Prejudikatura: Boh. A 1980/23 a 2386/23.

Věc: Ferdinand Š. v S. proti ministerstvu školství a národní osvěty o osobní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem ošv-u v S. z 30. května 1923 bylo st-li, definitivnímu řídícímu učiteli v C., s platností od 1. září 1919 odepřeno další vyplácení osobního přídavku z přípočtení vál. let podle § 1 odst. 2 zák. č. 457/19 a nařízeno vrácení částek po této době vyplacených z toho důvodu, že přídavek ten zanikl ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 poslední věta cit. zák. dnem 1. září 1919 přerážením do požitků vyšší hodn. třídy podle zák. č. 541/19.

Odvolání zamítla zšr v Praze výnosem z 26. srpna 1924 jako bezdůvodné a uvedla, že st-le se netýká ustanovení § 3 zák. č. 457/19, poněvadž podle zák. č. 541/19 byl přerážen do vyšší hodn. třídy.

Dalšímu odvolání nevyhovělo min. škol. nař. výnosem z důvodu výnosu v odpor vzatého.

O stížnosti uvážil nss takto: — — — —

Stran odnětí osobního přídavku s platností od 1. září 1919 vznáší stížnost na spor jediné otázku. lze-li »vyrovnáním požitků třídy vyšší« ve smyslu § 1 bodu 2 posl. věta zák. č. 457/19 rozuměti toliko zvýšení požitkové, jež nastalo časovým postupem, či je-li v pojmu tom zahrnuto i nabytí požitků vyšší třídy v důsledku všeobecného přerázení do vyšších tříd platových. Otázkou tou zabýval se nss již v nál. Boh. A 1980/1923 a 2386/23, kde vyslovil právní názor, že přídavek přiznaný učitelským osobám dle § 1 odst. 2 zák. č. 457/19 jest ve smyslu tohoto předpisu vyrovnán a zanikne, když tyto osoby všeobecnou úpravou platovou nabyly požitků vyšší třídy hodnostní. K názoru tomu dospěl nss v podstatě z těchto úvah: — — — —*)

*) Následují důvody jak při Boh. A 1980/23.

Když za tohoto právního stavu nař. rozhodnutí vycházelo z názoru, že osobní přídavek, st-li dle § 1 odst. 2 zák. č. 457/19 příslušející byl vyrovnán tím, že st-l na základě všeobecné úpravy platů dle zák. č. 541/19 obdržel požitky vyšší třídy, nelze v tom shledati nezákonnost. Leč potom není v odporu se zákonem ani opatření školské správy, které st-li odňalo zmíněný osobní přídavek a je opačný názor stížnosti mylný.

Na tom nemůže nic změnit ani skutečnost, že snad i školní úřady samy byly svého času názoru, st-lem hájeného, a že při poukazech požitků respektovaly vždy osobní přídavek ten. Nemohlyť měnit nesprávné poukazy platové, jako akty, které nejsou schopny právní moci, právní stav, jak vyplývá ze zák. a nemohly zejména založiti pro st-le právní situaci, která by odporovala platnému právu.

Pokud se stížnost konečně obrací proti názoru žal. úřadu o tom, že § 3 zák. č. 457/19 se st-le netýká a tvrdí, že st-l z ustanovení toho nabyl práva na osobní přídavek, které zák. č. 457/19 zrušeno nebylo, je k výtce té poznamenati, že skutkový základ osobního přídavku, který byl st-li odňat, se podstatně liší od skutkové podstaty, již má na mysli předpis § 3 zák. č. 457/19. Kdežto osobní přídavek st-li přiznaný opíral se o předpis § 1 bod 2 zák. č. 457/19, podle něhož slušelo poskytnouti osobní přídavek úředníkům v nejvyšším stupni platovém, u nichž postup časový neměl již místa, má § 3 na zřeteli ony státní úředníky, kteří při použití ustanovení § 1 odst. 1 cit. zák., tedy následkem započtení vál. pololetí nemohou do vyšších služ. požitků jen proto postoupiti, že již dosáhli nebo dojdou 60. roku věku a 35 let služebních. Že by předpoklady § 3 byly dány u st-le v kritické době, ze spisů nevysvítá, a neporušil proto žal. úřad zákon, vyslovil-li, že se § 3 zák. č. 457/19 st-le netýká.

Č. 8263.

Stavební právo: I. Stavební úřad nemůže vlastníku staveniště zakázati jeho prodej z důvodu, že nezachoval předpisů o parcelaci. — II. Udělené parcelační povolení zaniká, nezapočne-li se do pěti let se skutečným zastavováním, byť jen jednoho ze stavenišť parcelačním povolením schválených. — III. Má tu význam, započal-li vlastník se stavbou dříve, než ještě parcelační povolení bylo uděleno?

(Nález ze dne 27. listopadu 1929 č. 21.390.)

Věc: Karel Č. ve St. (adv. Dr. Vendelín Halík z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o zánik parcelačního povolení a zákaz prodeje parcel.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím zamítnut byl i rekurs st-lův proti zákazu prodeje parcel, se zrušuje pro nezákonnost, jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Obecní úřad ve St. vydal proti st-li výměr ze 16. června 1927 tohoto obsahu: »Jelikož jste dosud postupoval nesprávně při prodávání stav. parcel Vámi nazvaných »Pražská čtvrť« a nešetřil jste předpisů stav. řádu, usnesla se obecní rada, aby nebylo dále udi-